

ZTRACENÍ A NALEZENÍ: PŘÍBĚH MISSISSIPPI JOHNA HURTA A ELIZABETH COTTENOVÉ

David Livingstone

Americký folkový revival v 50. a 60. letech minulého století byl z mnoha důvodů přelomové období. V té době odstartovaly zářnou kariéru folkové legendy jako Kingston Trio, uskupení Peter, Paul & Mary, Joan Baezová nebo Bob Dylan. Kromě toho však byli také objeveni, nebo znovuobjeveni zapomenutí či opomíjení interpreti, kteří se narodili před padesáti či šedesáti léty. Jejich první nahrávky jsou z konce 20. let 20. století, z doby počátku zájmu o tzv. horalské a rasové desky¹. Mnozí z těchto umělců, ať už běloši nebo černoši (rodina Carterových, Jimmy Rodgers, Charley Patton a další), však už bez ohledu na barvu pleti nabízeli posluchačům cestu k mnohem starší hudbě.

S počátkem 30. let a přicházející velkou hospodářskou krizí upadla řada hudebníků do zapomnění, byli to opět černoši i běloši, ale obzvláště ti první. Tento příspěvek je věnován dvěma afroamerickým hudebníkům venkovského blues narozeným v roce 1893. Tím prvním je Mississippi John Hurt, druhou pak Elizabeth Cottenová. Zatímco Hurt zažil návrat v roce 1963, když mu bylo sedmdesát let, Cottenovou objevili už koncem 50. let a těšila se slávě a uznání až do konce života. Hurtův příběh je však typičtější.

John Hurt se narodil v roce 1893 v Mississippi do zemědělské rodiny, která si pronajímala půdu (pachtýři, chudí běloši a zvláště černoši, půdu nevlástnili). Stát Mississippi tehdy byl a dodnes je jedním z nejhudších států z oblasti tzv. Hlubokého Jihu. Hurtovi rodiče patřili do generace, která byla osvobozena z otroctví. Hurt žil v nuzném příbytku v městečku Avalon a téměř celý život byl pachtýřem, stejně jako jeho rodiče. V hudbě byl samouk a poprvé natáčel v roce 1928 pro firmu OKeh Records v Memphisu (Tennessee) a v New Yorku. (OKeh Records byla jedna z prvních

1. [V originálu *hillbilly and race records*. Jde o dobové termíny, dnes považované za pejorativní – pozn. red.]

gramofonových firem; spolupracovala s legendami, jakými byly např. Mamie Smith či Louis Armstrong.) V New Yorku dostal Hurt přezdívku Mississippi, byl to však marketinkový tah, který neměl komerční úspěch. Hurt proto považoval svou hudební dráhu za uzavřenou kapitolu, vrátil se k zemědělství a staral se o rodinu. Příležitostně si přivydělával na místních tanečních a společenských zábavách. Aniž to však tušil, jeho hudba žila dál vlastním životem. Dvě z jeho raných nahrávek, *Frankie* a *Spike Driver Blues* (Blues drážního dělníka), se dostaly do uznávané sbírky *Anthology of American Folk Music*, kterou sestavil Harry Smith a která vyšla v roce 1952. Tak se stalo, že během výše zmíněného folkového revivalu Hurtova hudba ovlivnila a inspirovala několik generací muzikantů, především bělochů.

Hurt vlastně zažil něco podobného, co zachycuje fascinující film o hudebníku Sixtu Rodriguezovi *Searching for Sugar Man* (Pátrání po Sugar Manovi), kdy začátkem 70. let nahrál Sugar Man několik písní, ovšem až na sklonku 90. let zjistil, že se stal hudební legendou Jihoafrické republiky. Hurt o své trvajícím slávě neměl vůbec tušení, a za svou hudbu tak nezískal žádnou finanční odměnu. Většina muzikantů a fanoušků, kteří obdivovali jeho práci, žili v domněnání, že už je dávno po smrti. Ve vynikající Hurtově biografii popisuje Philip R. Ratcliffe, jak to vypadalo v roce 1962, těsně před Hurtovým znovuobjevením: „*Ačkoli John neměl kytaru, hrával vždy, když se mu naskytla příležitost... Rok se tou dobou chýlil ke konci a on neměl sebemenší tušení, jak se mu změní život začátkem roku následujícího.*“ (Ratcliffe 2011: 119)

Hurtovo „znovuobjevení“ provází několik poněkud matoucích historek. Poté, co v roce 1963 slyšel jeho písničku *Avalon Blues* muzikolog Dick Spottswood, rozhodl se údajně podívat do atlasu.² Ke svému úžasu zjistil, že Avalon je venkovské městečko ve státě Mississippi. Vybídl proto Toma Hoskinse a Mikea Stewarta, dva amatérské muzikanty a fanoušky folkové muziky, aby to

2. [Další okolnosti popsal podrobně kartograf a bluesový muzikant Jan Sobotka. Viz Sobotka, Jan 2020: Got a Map to the Highway, Baby... Blues a kartografie. In: Příbylová, Irena – Uhlíková Lucie (eds.): *Od folkloru k world music: Hudba a prostor*. Náměšť nad Oslavou: Městské kulturní středisko, s. 155 – pozn. red.]

prozkoumali. Zprávy o jejich výpravě se různí, pravděpodobně kvůli Hoskinsovi, který měl mysl zatemněnou drogami. Údajně dorazili do města a na jediné místní čerpací stanici se vypyтали, zda někdo o Hurtovi slyšel. S obtížemi získali popis cesty k němu domů. Dostali se na místo a setkali se s jeho ženou; o několik hodin později dorazil sám Hurt, který potvrdil, že je tím, koho hledají. Teprve když ho požádali, aby jim něco zahrál na kytaru, uvědomili si, koho to vlastně objevili. Netrvalo dlouho a sedmdesátiletého Hurta obklopili nadšení obdivovatelé a zaplavily ho nabídky k nahrávání a vystupování.

V následujících třech letech až do své smrti v roce 1966 Hurt nahrával nejen své starší písně, ale i množství nového materiálu. Stal se nesmírně oblíbeným hostem předních folkových festivalů, z nichž nejznámější je legendární Newportský festival. V Ratcliffově biografii popisuje velice výstižně Hurtovo vystoupení Pete Seeger:

„Když vstoupil John na pódium, řekl: ‚Tak jsem zase tady s vámi se všemi. Říkám to proto, že jsem v letech '28 a '29 nahrával u O'Kea Company. A až do dnešního večera jsem neměl šanci se do New Yorku podívat. Takže se teď cítím trochu jako doma.‘ A potom zahrál My Creole Belle.“ (Ratcliffe 2011: 159)

Jak už to bylo s většinou Hurtových písniček, ne všechny texty byly jeho, ale rozhodně jim vtiskl svůj výrazný punc. Písničku *My Creole Belle* (Má kreolská kráska) upravil podle původní písně *Creole Belles* (Kreolské krasavice) Bodewalta Lampea a George Sidneyho z roku 1901 (Ratcliffe 2011: 22). *Louis Collins* je v Hurtově repertoáru jednou z mnoha balad o vraždách (podobně jako *Frankie* či *Stagolee*). Elijah Wald ve své vynikající *Songobiography* [doslova Písňobiografie či Životopis písní] probírá zdroje písně a říká, že příběh je inspirován opravdovou vraždou, která se v Hurtově domovském státě odehrála v roce 1897 (Wald 2016). Hurtova píseň však neklade důraz na znepokojující krveprolití a násilí, zaměřuje se místo toho na reakce rozrušené matky, která přišla o syna.

Mrs. Collins weeped, Mrs. Collins moaned
To see her son Louis leavin' home
The angels laid him away

Oh, kind friends, oh, ain't it hard?
To see poor Louis in a new graveyard
The angels laid him away

*Máma Collinsová plakala, naříkala,
když se její syn Louis na cestu vydával,
pochovali ho andělé.*

*Kdo ho znal, teď těžké srdce má,
vidí, jak chudák Louis v hrobě spočívá,
pochovali ho andělé.*

Ve zdánlivě jednoduché písni dokázal Hurt tuto nejasnou historickou postavu a okolní komunitu polidštit a dát příběhu všeobecnou platnost.

Hurtova popularita a kouzlo působily nejen díky jeho osobitému kytarovému stylu, ale také jeho oduševnělému a konejšivému hlasu, provázenému téměř posvátnou, skromnou aurou, která ho obklopovala. Asi nejlepší audiovizuální záznam, kde Hurt nejen vystupuje, ale také hovoří o své práci a životě, poskytuje 36. epizoda televizního pořadu *Rainbow Quest* (Za duhou) Peteho Seegera z roku 1966, nedlouho před Hurtovou smrtí. Obzvláště zajímavé je to, jak Hurt dokázal plynule přecházet mezi žánry; například ze zpěvu duchovní gospelové písně *You Gotta Walk That Lonesome Valley* (Musíš jít tím osamělým údolím) do písně s neskrývané sexuální tematikou *Candy Man Blues* (Blues prodejce cukrátek).

Well all you ladies gather 'round
That good sweet candy man's in town
It's the candy man
It's the candy man

He likes a stick of candy just nine inch long
He sells it fast a' hog can chew his corn³

3. [V překladu: „Prodá je rychleji, než prase zhltně kukuřičný klas.“ Česká verze však zde ve zkratce vystihuje dvojsmyslnost textu – pozn. red.]

*Milé ženy, zraky sem,
město navštívil pan Cumel,
nabízí všem
cukrátku na prodej.*

*Jeho cumel klidně dvacet čísel má,
neboj se, i tobě líznout dá.*

V další ze svých *Songobiographies* se Wald zamýšlí nad zdánlivým rozporem mezi Hurtovým svatouškovským chováním a jeho písněmi, v nichž často není nouze o dvojsmyslné texty. Waldovi se však nedaří přijít s konkrétním závěrem, kromě pozorování, že v dané době se jednalo o docela běžný jev (Wald 2018). Hudebník Jerry Ricks, kterého cituje Ratcliffe, popsal zvláštní kouzlo, kterým na něj Hurt zapůsobil při osobním setkání:

„John neměl žádný problém s tím, kým byl; nebyl muzikantem z povolání a ani se pro tuhle dráhu nemusel ničeho zříkat. Nenesl si žádnou zátěž, nepociťoval žádnou frustraci a po ničem neprahl.“
(Ratcliffe 2011: 173)

Kromě toho, že na Hurtovu hudbu navázalo mnoho následovníků, jeho písně také napomohly zájmu o původní díla, ze kterých čerpal. Po Hurtově smrti jeho vliv ještě vzrostl. Muzikanti nejenže přebírali řadu jeho písní, ale také ve svých autorských písních odkazovali na jeho osobu a dílo. Z mého pohledu je nejzajímavější písnička Toma Paxtona *Did You Hear John Hurt* (Slyšeli jste Johna Hurta hrát?). Výstižně zachycuje obdiv a úžas, které cítila mladší generace posluchačů k tomuto staršímu muzikantovi.

Did you hear John Hurt play the Creole Belle?
The Spanish Fandango that he loved so well?
And did you love John Hurt, did you shake his hand?
Did you hear him sing his Candy Man?

*Slyšeli jste Johna Hurta hrát Creole Belle?
Španělské fandango, co rád vždy rozezněl?
Poslouchals ho taky rád a rukou mu trás?
Slyšeli jste ho, když zpíval svůj song Candy Man?*

Mezi další Hurtovy následovníky patří rocková kapela The Lovin' Spoonful frontmana Johna Sebastiana, která se pojmenovala podle jednoho řádku Hurtovy písně *Coffee Blues* (Kávové blues). Hurt také vystupoval na společných koncertech se svou známou Elizabeth Cottenovou, jejíž osud je tématem druhé poloviny tohoto textu.

Elizabeth (Libba) Cottenová se narodila v Severní Karolině v roce 1893. Když jí bylo devět let, odešla ze školy a začala pracovat jako služebná/hospodyně. Stejně jako Hurt byla samouk, už jako malá se naučila hrát na kytaru a bendžo. Nástroje však držela opačně, protože byla levačka. Basovou linku tak vybrnkávala prsty a melodii hrála palcem, což je technika, které se po ní později začalo přezdívat *Cotten picking*. Toto označení funguje díky souzvučnosti s jejím jménem a se slovem *cotton* (bavlna) také jako obratná slovní hříčka odkazující na těžkou práci otroků amerického Jihu. V raném mládí začala Cottenová také skládat vlastní písně, tou nejznámější je *Freight Train* (Nákladní vlak). Tato zdánlivě jednoduchá písnička má v sobě cosi nadčasového, je rozhodně pozoruhodná na dívku jejího věku, která touží po úniku, s filozofickým přijetím nevyhnutelnosti smrti.

Freight train, freight train, run so fast
Freight train, freight train, run so fast
Please don't tell what train I'm on
They won't know what route I'm going

When I'm dead and in my grave
No more good times here I crave
Place the stones at my head and feet
And tell them all I've gone to sleep

When I die, Lord, bury me deep
Way down on old Chestnut Street
So I can hear old Number Nine
As she come rollin' by

*Vláčku nákladní, dál uháněj krajinou,
vláčku nákladní, dál uháněj krajinou,
jen neprozrad', kterým spojím jedu,
nikdo se nedozví, kterou cestou se dám.*

*Až do hrobu jednou ulehnu,
pozemské radosti hodím za hlavu,
kameny náhrobní na mne položte,
že spím spánkem pokoje, pak rozšířte.*

*A až umřu, hluboko budu spát,
na konci Chestnut Street chtěla bych spočívat,
starý vlak č. 9 slyšet bude
kdykoli, když tam kolem projede.*

V doprovodném textu k jedné z prvních nahrávek Cottenové poodkryl Mike Seeger příběh za vznikem písně:

„Když Elizabeth Cottenová muzicírovala se svými bratry, každý ze sourozenců přicházel s vlastními písněmi, tuhle složila a zpívala jako svou vlastní právě Cottenová. Byla to jedna z mála písní, které kdy složila. Inspiroval ji vlak, který projížděl nedaleko jejího domova.“ (Mike Seeger 1989)

Ještě jako mladá se Cottenová zřekla svých hudebních ambicí a věnovala se práci a rodině. To, že se nakonec dostala do povědomí, je dokonce pozoruhodnější než v případě Hurta. V roce 1948 pracovala pětapadesátiletá Cottenová v obchodním domě v hlavním městě Washingtonu. Jednoho dne tam přišla nakupovat legendární rodina Seegerových: konkrétně druhá žena Charlese Seegera Ruth a jejich děti Mike, Peggy, Barbara a Penny. Jedno z děvčat se zřejmě zatoulalo a našla ho Elizabeth Cottenová. Když se dítě vrátilo k rodině, byla Ruth Seegerová Cottenové tak vděčná, že jí nabídla místo hospodyně u nich doma, což Cottenová nakonec přijala. Stala se neodmyslitelnou součástí hudebnické domácnosti Seegerových, v jejichž domě ležel v každém koutě nějaký hudební nástroj. Jednoho dne děti přistihly Cottenovou, jak hraje na jednu z kytar, a okamžitě začaly žadonit, ať odloží koště a naučí je nějaké svoje písničky, hlavně ten *Freight Train*. Jak to přesně bylo, na to vzpomíná Peggy Seegerová ve své autobiografii:

„Na zdi v kuchyni visela naše rodinná kytara. Když jsem jednou přišla ze školy domů, objevila jsem Libbu, jak na ni hraje, a to levou rukou, ukazováčkem kmitala po strunách tak, jako by to byl palec,

a palcem pak rozeznávala zbytek strun. Poprvé jsme slyšeli písničku Freight Train. Já s Mikem jsme se ji naučili hrát levou rukou. Libba byla najednou středem pozornosti.“ (Peggy Seeger, kapitola 5)

Mike Seeger, pravděpodobně nejtalentovanější z celého rodinného klanu Seegerů, se stal zastáncem Cottenové a dalo by se říct, že i manažerem. Zařizoval její první nahrávky a často s ní vystupoval na jejích koncertech. Miku Seegerovi obzvlášť záleželo na uchování odkazu tradic a hlasů americké lidové hudby a opovrhoval stylem módních folk-revivalových skupin jako bylo Kingston Trio. Jeho vlastní kapela the New Lost City Ramblers byla naopak příkladem jeho „puristického“ přístupu a položila základy nedávných subžánrů jako alternativní country, Americana nebo American Roots music, hudba s americkými kořeny. Cottenová byla ztělesněním všeho, co si Seeger přál vyzdvihnout a zachovat pro budoucí generace. Na svého bratra Mikea obdivně vzpomíná ve své biografii Peggy Seegerová:

„... právě Mike koupil Libbě kytaru, nahrával ji a dostal ji na pódium. Byl to také on, kdo s ní jezdil na turné, dělal jí předskokana a dohlížel na její profesionalitu, protože když už byla ve vyšším věku a dostala se na pódium, bylo těžké ji odtud dostat. Mike byl jejím andělem strážným a zůstal s ní až do její smrti v roce 1987.“ (Seeger, Peggy 2017: kap. 5)

Příběh Elizabeth Cottenové a její hudbu můžeme také sledovat ve třetí epizodě pořadu *Rainbow Quest* Petea Seegra z roku 1965, kde Cottenová nejen komentuje příběh své nejnámější písničky *Freight Train*, ale také vysvětluje, jak ji lidé zrazovali od „ragtimových písniček“, jak svou tvorbu sama nazývala, když se stala členkou místní církve (Pete Seeger 1965). Odsuzování sekulární hudby a tlak na černošské (a bělošské) muzikanty a zpěváky, aby upustili od bezbožné světské hudby, nebylo bohužel nic neobvyklého. Tuto problematiku podrobně komentuje Henry Louis Gates Jr. ve své nejnovější knížce *The Black Church* (Černošská církev). Důrazně tvrdí, že obě tradice (náboženská a světská) ve skutečnosti „symbolizují opravdový charakter afroamerické kultury jako takové, jsou to dvě tváře téže hudební formy: propojené a neodlučitelné“ (Gates 2021: 198).

Podobně jako Hurta i Cottenovou poněkud vyvedlo z míry, ale zároveň i velmi potěšilo, když se pozdě, ale přece proslavila. Její nahrávky i koncerty se dočkaly vřelého přijetí a inspirovaly novou generaci hudebníků – zvláště žen. Rhiannon Giddensová, jedna z mých oblíbených současných amerických hudebnic, která o sobě dala nejprve vědět se svou kapelou Carolina Chocolate Drops, pochází stejně jako Cottenová ze Severní Karolíny a rovněž se zasloužila o udržování její hudby a odkazu. Obzvláště rád mám její nahrávku písně *Shake Sugaree* (Tančím nadšením), jejíž původní autorkou je právě Cottenová. Píseň vypráví příběh zchudlého člověka, který se postupně musí vzdát všech svých pozemských majetků.

Have a little secret
I ain't gonna tell
I'm going to heaven in a brown pea shell⁴

Oh, lordy me
Didn't I shake sugaree?
Everything I got is done and pawned
Everything I got is done and pawned
[...]

Got a little secret
I ain't gonna tell
I'm goin' to heaven and I ain't goin' ...

*Mám malé tajemství,
co nikde nepovím,
do nebe půjdu v kabátě otrhaném.*

*Božičku, no né,
copak netančím nadšeně?
Všechno jmění mé je v zástavě,
všechno jmění mé je v zástavě.
[...]*

4. [Výrazy “brown pea shell” a “shake sugaree” jsou idiomy, o jejichž významu se američtí odborníci stále přou. Překladatelka se rozhodla pro českou verzi blízkou vyznění textu. Více viz <https://pancocojams.blogspot.com/2013/02/eizabeth-cotton-shake-sugaree-sound.html> – pozn. red.]

*Mám malé tajemství,
co nikde nepovím,
do nebe půjdu, ale nemiřím tam ...*

Navzdory tragickému příběhu, jenž píseň vypráví, v ní nelze přelechnout jak humor, tak pokojné smíření s osudem. Poslední citovaný řádek končí v půlce věty, čímž přispívá ke složité nejednoznačnosti písně. Brenda Evansová, pravnučka Cottenové, která zpívá na původní nahrávce, vzpomíná na okolnosti vzniku písně:

„Babička nám každý večer hrávala a jednou se jí melodie, kterou vybrnkávala, tak zalíbila, že nám řekla: ‚Tak, milé děti, napadá vás, co by se mohlo v téhle písničce zpívat za slova?‘ Takže jsme se všichni přidali a začali překřikovat, no a takhle vznikla píseň Shake Sugaree.“ (McCabe 2022)

Mike Seeger výstižně popsal nevšední osobnost Cottenové v doprovodném textu k jejímu albu *Freight Train and Other North Carolina Folk Songs and Tunes* z roku 1958:

„Byla srdečná, pevná ve své identitě a víře, a vždy důstojná. Byla nadaná písničkářka a instrumentalistka, hrála s citem a lehkostí a byla obdařena osobitým půvabem, díky kterému komunikovala velmi dobře s přáteli a běžným publikem.“ (Seeger, Mike 1989)

A ještě jeden zábavný fakt: Beatles ve své první verzi začínali jako The Quarrymen, skifflová hudební skupina ovlivněná americkou country a lidovou hudbou, a až do konce 50. let zařazovali pravidelně do svého repertoáru *Freight Train*.

V případě Johna Hurta měla velký význam antologie Harryho Smithe a konkrétní nadšenci, kteří po léta udržovali jeho hudbu při životě. Hurt nikdy nepřestal hrát, a to ani v době, kdy byl pro veřejnost „ztracen“, a co se týká jeho repertoáru, zdá se, že nezažil žádný tlak na to, aby se přiklonil čistě jen světskému nebo duchovnímu tábora. Elizabeth Cottenová se setkala jak s podobnými, tak odlišnými překážkami. Její hudební kariéru komplikovalo její společenské postavení, nesouhlas se sekulární hudbou v černošské církvi a také fakt, že byla žena. Daphne A. Brooksová, citovaná ve vysílání Allyson McCabeové v National Public Radio, zdůrazňuje, že osud Cottenové nebyl bohužel výjimečný a že „generacím černošských

hudebnic byla odepřena záře reflektorů a světu bylo odepřeno jejich umění“ (McCabe 2022). Dodává však, že Cottenová byla tak skvělá právě díky těmto obzvlášť ztíženým podmínkám: „Je to jedinečný a osobitý projev přání, nadějí, snů a nesnází černošské dívky ze Severní Karolíny z doby rasové segregace (tzv. zákonů Jima Crowea).“ (McCabe 2022)

Příběhy těchto dvou jedinečných hudebníků a jejich osudy nás nutí zamyslet se nad tím, jak snadno jsme o ně mohli přijít a kolik dalších ztracených hlasů stále čeká na to, až je někdo (znovu)objeví.

Překlad do češtiny Kamila Šínová

Literatura:

- FREEDMAN, Jean R. 2017: *Peggy Seeger: A Life of Music, Love, and Politics*. Urbana: University of Illinois Press.
- GATES, Henry Louis, Jr. 2021: *The Black Church: This Is Our Story, This Is Our Song*. New York: Penguin Press.
- RATCLIFFE, Philip R. 2011: *Mississippi John Hurt: His Life, His Times, His Blues*. Jackson: University Press of Mississippi.
- SEEGER, Peggy 2017: *First Time Ever: A Memoir*. eBook. London: Faber & Faber.

Internetové zdroje:

- GIDDENS, Rhiannon 2015: „Shake Sugaree.“ *YouTube* [online] [cit. 5. 7. 2023]. Dostupné z: <<https://www.youtube.com/watch?v=eLIEIbuh71o>>.
- McCABE, Allyson 2022: „How Elizabeth Cotten’s Music Fueled the Folk Revival.“ *NPR* [online] [cit. 5. 7. 2023]. Dostupné z: <<https://www.npr.org/2022/06/29/1107090873/how-elizabeth-cottens-music-fueled-the-folk-revival>>.
- PAXTON, Tom 2011: „Did You Hear John Hurt.“ *YouTube* [online] [cit. 13. 7. 2023]. Dostupné z: <<https://www.youtube.com/watch?v=uV4DiyCkW9o>>.
- SEEGER, Mike 1989: „Liner Notes to Freight Train and Other North Carolina Folk Songs and Tunes.“ *Internet Archive* [online] [cit. 12. 7. 2023]. Dostupné z: <https://archive.org/stream/cd_freight-train-and-other-north-carolina-foelizabeth-cotten/cd_freight-train-and-other-north-carolina-foelizabeth-cotten_djvu.txt>.
- SEEGER, Pete 1965: „Elizabeth Cotten–Rainbow Quest Tv Show.“ *YouTube* [online] [cit. 29. 7. 2023]. Dostupné z: <<https://www.youtube.com/watch?v=JAPibSxgIyw&t=14s>>.
- SEEGER, Pete 1966: „Episode 36 – Rainbow Quest by Pete Seeger: Mississippi John Hurt, Hedy West, and Paul Caldwell.“ *YouTube* [online] [cit. 3. 8. 2023]. Dostupné z: <<https://www.youtube.com/watch?v=uCbKKsvs9IA>>.

- WALD, Elijah 2016: „Louis Collins (Mississippi John Hurt).“ *Old Friends: A Songobiography* [online] [cit. 20. 7. 2023]. Dostupné z: <<https://www.elijahwald.com/songblog/louis-collins/>>.
- WALD, Elijah 2018: „Candy Man (Mississippi John Hurt).“ *Old Friends: A Songobiography* [online] [cit. 20. 7. 2023]. Dostupné z: <<https://www.elijahwald.com/songblog/candy-man-john-hurt/>>.
- WALD, Elijah 2021: „Coffee Blues (Mississippi John Hurt).“ *Old Friends: A Songobiography* [online] [cit. 20. 7. 2023]. Dostupné z: <<https://www.elijahwald.com/songblog/coffee-blues/>>.

Summary

This paper explores the unfortunately frequent manner in which African-American musicians fell off the grid after being initially recorded in the late 1920s or were never discovered at all, only to be ‘rediscovered’ in the late 1950s and early 1960s in connection with the Folk Revival. These two folk and blues musicians, Mississippi John Hurt and Elizabeth Cotten, only received much deserved recognition in their sixties and seventies after having worked their whole lives doing manual labour jobs; better late than never. These elderly black musicians, versed in the older traditions of country blues, consequently provided routes for a whole new generation of mostly white musicians and listeners.

Key words: Folk Revival; Country blues; African-Americans; Elizabeth Cotten; Mississippi John Hurt